

JORMA KURVINEN

SUSIKOIRA ROI JA KAHVILAKEIKKA

JORMA KURVINEN

**SUSIKOIRA ROI
JA KAHVILAKEIKKA**

 SAGA
EGMONT

Jorma Kurvinen

Susikoira Roi ja
kahvilakeikka

SAGA Egmont

Susikoira Roi ja kahvilakeikka

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1994, 2020 Jorma Kurvinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726357158

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont,
www.egmont.com

SOIKKELIA ei näkynyt vielääkään.

Squash-hallin ovella seiskoskeli joukko poikia, jotka olivat tulleet paikalle hetki sitten mopoilla ja polkupyörillä. Savukkeiden päät hehkuivat pimeässä.

- Mitä tehdään? Käydäänkö vielä lenkki vai odotellaanko?

Roi katsoi Tomia arvioivasti. Sen toinen korva laskeutui hiukan, mutta nousi heti terävästi kuuntelulle koiran yrittäessä selvittää itselleen mitä isäntä oli sille sanomassa.

- No, odotellaan sitten, Tomi vastasi omaan kysymykseensä.

Soikkeli oli sanonut jo joskus edellisviikolla, että hänen uuden moponsa luo kannatti tehdä yllättäviä tarkastuskäyntejä, niin Teemun jengi ei uskaltaisi ryhtyä mihinkään kiusantekoon.

»Henkilökunta varoitti että, jepet ovat ruvenneet taas kiinaamaan näillä nurkilla. Vuosi sitten ne olivat saaneet porttikiellon, mutta eivät ole enää sitä muistavinaan.»

Viisaampaa Soikkelin olisi kyllä käyttää vanhaa fillaria. Tai kulkea jalan. Mutta se halusi loistaa mopolla, kun oli vihdoin sen saanut ja sai jo ajaakin laillisesti.

Jos Tomi oli ihan rehellinen, niin mopo kiinnosti kyllä häntäkin, vaikka hän sai vain istua kyydissä. Tai ehkä juuri sen vuoksi. Tomi katseli vesi kielellä uutuuuttaan kiiltelevän menopelin sulavia linjoja. Kyllä hänkin vielä ajaisi ...

He tulivat halleille aina hiljaista verryttelyvauhtia, Roi edellä lönkytellen, ja jättivät Soikkelin mopon parkkipaikalle korkeitten puitten alle. Soikkeli meni sisälle pelaamaan Tomin painuessa Roi seuranaan urheilukentälle ja pururadalle.

Soikkeli olisi antanut lahjaksi saamastaan kahdenkymmenen pelivuoron kortista muutaman pelin Tomillekin, mutta hän oli pitänyt turhana välineitten lainailua ja kaikkea sähläämistä, kun ei kuitenkaan olisi

aikaa eikä rahaa uusiin harrastuksiin. Sitä paitsi Roi tarvitsi liikuntaa ja tällä tavalla tämä homma toimi aivan kohtuullisesti.

- No nyt se tulee!

Tomi näki sisälle baarin lasiseinän läpi. Soikkeli oli kiskaissut cokikset ja heilautti vielä kättään jollekin lähtien tulemaan ovea kohti.

Näkikö Roikin sisälle? Tai ehkä se vaistosi isännästä, että nyt tämä odottelu rupesi loppumaan. Se nousi jaloilleen, häntä huiskasi pari kertaa tomerasti ja kuono osoitti kohti hallin ovea.

Soikkeli tarvitsi koko eteisen leveyden tullessaan kasseineen ja tennismailoineen. Ulko-ovella hän törmäsi Teemun jengiin, joka tukki poistumistien.

- Mitä ne oikein haluavat? Tomi tuli äkkiä levottomaksi.

Roi esitti luultavasti saman kysymyksen itselleen, sillä sen iloiseen olemukseen tuli annos ylimääräistä valppautta, kun se seiso i hievahtamatta paikallaan, kuono kohti Soikkelia.

Soikkeli nauroi kovaäänisesti.

- Niin mitä sinä kimitit?

Ovella tuli hiljaista. Luultavasti koko sakki loukkaantui äänenmurroksesta kärsivän johtajansa puolesta.

Teemu työnty i lähemmäksi Soikkelia.

- Kun seuraavan kerran oot suihkussa, pese paskat korvistasi. Jos aiot, jätkä, kulkea täällä hallilla, niin keskity omiin asioihisi.

Tomi näki miten Soikkeli ojentautui koko pituuteensa.

- Minä sanon sinulle yhden asian, poju: jos sinun sakkisi aikoo varastella tuolla hallilla, niin tehkää se silloin, kun minä en ole paikalla.

Joukossa syntyi jupinaa. Rengas Soikkelin ympärillä tiivistyi entisestään.

Tomi tarttui Roin pantaan ja otti muutaman askeleen kohti ovelta tuovaa betonipolkua.

- Mitenkä on Soikkeli: tarttetko apua?

Hälinä katkesi ja kaikki kääntyivät katsomaan häneen.

- Eiköhän sessan kuskikin! Teemu irvisteli pilkallisesti.

- Pysyhän sinä piskisi kanssa erossa tästä.

- Voisit yleensäkin pysytellä kotikulmillasi, joku lisäsi.

- Teillähän on pururata ojanvarressa.

Soikkeli nosti kassinsa ylös kaksin käsin ja työnteli jengiä edestään. Pojat joutuivat antamaan tietä, kun johtaja Mäkisen mersu samalla kääntyi kadulta parkkipaikalle ja sen valokeilat osuivat joukkoon.

Mäkinen omisti hallit ja paljon muutakin. Hän pysäytti autonsa lähelle ja laskei sivuikkunan.

- Mitäs täällä tapahtuu?

Pojat vetäytyivät hiljalleen kauemmas ja päästivät Soikkelin menemään. Mäkinen harppoi paikalle.

- Täällä ei kaivata roskasakkia. Vai pitääkö teillä antaa porttikielto joka syksy uudestaan?

Kukaan ei vastannut, eikä Mäkinen vastausta odottanutkaan vaan jatkoi samaa vauhtia sisälle, josta pian alkoi kuulua kovaäänistä puhetta. Mäkinen tuntui varottavan baaria ja kenttävuroja hoitavaa tyttöä ulkona maleksivasta joukosta, joka taas oli pesiytymässä halleille.

Tomi katsahti Roihin ja virnisti. Tällä kertaa koira ei ottanut kantaa, koska sillä ei ollut mitään tuntumaa baarinpitäjän huoliin.

Minkä tuokin tyttö näille rentaaleille voi, Tomi ajatteli. Sai vain henkilökohtaisia vihamiehiä, kun yritti häätää niitä kahviosta.

Teemun-jengi seurasi Soikkelia.

- Vai etkö nää uskalla tulla? joku jankutti.

Soikkeli pysähtyi.

- Poju, poju! Sanopa ketä teistä minä pelkäisin!

Tomin teki mieli varoittaa. Näitten tällaisten kanssa ei kannattanut jäädä jauhamaan riitaa. Koko joukon yhteinen älykkyydosamäärä pienempi kuin Roilla yksinään! Mutta Soikkeli saattaisi vain kiihtyä varoittelusta, oli se sen verran äkkipikainen tyyppi.

- No mikset tuu, jos kerran uskallat, Teemu härnäsi.

- Mihin ja minkä vuoksi, Soikkeli? Tomi tarkisti.

Vanterra, lyhyt poika erkani joukosta ja lähti tulemaan Tomia kohti.

Roin valppaus muuttui aggressiivisuudeksi. Sen vartalo ja jalat jännittyivät vastahyökkäykseen. Rinnasta kuului murinaa.

Poika älysi pysähtyä.

- Pysy sinä piskisi kanssa täällä. Tämä juttu ei kuulu sinulle pätkäkään.

- Joo, tai jos sekin oikein haluaa mukaan, Teemu vinoili. - Riittää täältä sillekin ...

- Ei halua, Soikkeli kyllästyi ja työntyi vanteran ohi ojentaen laukkuaan Tomia kohti. - Ota sinä tämä. Ventatkaa muutama minuutti Roin kanssa, niin minä käyn tuolla soittamassa suutani.

Tomi otti kassin ja perääntyi se kädessään mopon luo. Soikkeli suuntasi kulkunsa Teemun vierellä kahden hallin väliseen ehkä kymmenisen metriä leveään solaan. Muut seurasivat heitä.

Luultavasti Soikkeli oli tekemässä tyhmyyden. Jos noilla oli mielessään jotakin, ne saattoivat tulla päälle koko joukko. Semmoisesta käsitteestä kuin reilu peli ne olivat tuskin koskaan kuulleetkaan.

- Annetaan kassin olla tässä telineellä, Roi. Kuka tämän nyt veisi, kun nuo ovat tuolla? Mennään me katsomaan miten siellä menee.

Koira oli tietenkin innostunut toiminnasta, mutta samalla varmasti yhtä huolissaan Soikkelista kuin hänkin.

Huoleen oli aihettakin. Kun he äänettömästi, toisen hallin seinän viertä kulki, tulivat solan suulle, paljastui Soikkelin vaarallinen tilanne.

Sola oli umpiloukku, sillä hallien välinen korkea yhdyskäytävä sulki eteenpäin pääsyn. Soikkeli seisoikin selkään seinää vasten jengi puolikaassa edessään paluutien tukkeena.

Roi vaistosi heti uhkan. Tomi tunsi reidessään miten koiran rinnasta nousi lähes äänetön syvä murina.

- Pojat, hei! Mitä te aiotte?

Kukaan ei vastannut hänelle. Kaikki pitivät katseensaakin Soikkelissa, joka ehkä vasta nyt tajusi aliarvioineensa vaaran. Kenestäkään näistä ei ollut reilussa ottelussa juurikaan vastusta Soikkelille, mutta nämä olivat sitä sakkia, joka tulee joukolla ja potkii yksinäisen uhrin vaikka rammaksi.

Sitä paitsi, Tomi pelästyi, mistä hän tiesi mitä tappelijoita nämä ovat. Sitähän ne työkseen harrastivat.

Hän lähti hitaasti liikkeelle Roi vierellään. Koiran niskakarvat olivat pystyssä ja nyt sen murinan kuuli jo selvästi. Tomi pysähtyi samalla hetkellä, kun jengikin.

Mitä nyt?

Tomin teki mieli huutaa Soikkelille, että lähtisi heti. Poika oli nopea ja voisi yllättää piirittäjät. Epäröinti johti siihen, että tilaisuus oli saman tien ohi. Teemu veti rotsinsa kätköistä polkupyörän kettiin.

Pelko iski Tomiin kuin äkillinen tuulenpuuska. Kylmyys tuntui jäätävänä selässä. Nämähän olivat aivan järjetöntä sakkia.

Joku toinenkin kiskoi taskustaan poliisin pamppua muistuttavan letkunpätkän. Tomista näytti, että sen sisällä oli täytteenä jotakin kovaa.

- Ei mitään älytöntä, pojat!

- Turpa kiinni, Kartsa!

Tommi katsoi toiveikkaasti Kartsaksi sanottua poikaa. Kaippari oli ilmeisesti onnistunut murtautumaan johonkin muotipaikkaan, sillä kampeet olivat astetta parempia kuin toisilla. Kengät olisivat kelvanneet kenelle tahansa, jotkin erikois-Camelit. Pitkät varret, paksut pohjat ja mahtava nauhoitus. Aivan selvästi jenkkikamaa.

Pojassa oli muutakin vahvaa kuin kengät.

- Turha sotkea tähän mitään kettinkejä. Kai te nyt tuolle pärjätte luuvitosella ...

- Joo, ja sulle kans! vanterra muistutti. Se sama, joka oli uhitellut Tomia ja Roita.

- Minä en ole Vesalalta mitään kysellytkään, Kartsa sinnitteli. - Teemu, hei! Annetaan jätkän olla.

- Älä nyt hikoo tämän vuoksi. Pääseehän se kohta äitin tykö, mutta oppii sitä ennen sekaantumaan kenenkään asioihin!

Teemu lähti liikkeelle pyöränkettinki hanskakädessä. Toiset jännittyivät paikoillaan varmistamaan ettei Soikkeli pääsisi karkuun.

- Teemu!

Tomista tuntui, että pojan askel hidastui.

- KOLME ASKELTA VIELÄ, TEEMU ja minä lasken Roin irti.

Teemu otti kaksi askelta, mutta pysähtyi sitten ja kääntyi katsomaan Tomiin.

- Mitä sinä kuvittelet sen sessan voivan meille?

- En tiedä ... Mutta sinut se puree lasareettiin varmasti. Eikä riitä mikään salve kvik sun paikkaamiseen.

Tommi lähti eteenpäin Roi vierellään, käsi lujasti sen pannassa. Pojat tajusivat sen verran, että väistyivät heidän edestään.

Tomia itseäänkin hirvitti ajatus Roin vimmastumisesta. Koira vaistosi poikajoukosta huokuvan vihamielisyyden ja

saattoi irtaallaan iskeä kehen tahansa, joka tekisi väärän äkkiliikkeen. Mutta sen kurinalaisuuteen oli pakko luottaa.

Hän pysähtyi ensimmäisten seinänvierustalle väistyneiden tasalle. Tästä pystyi pitämään silmällä kaikkia ja antamaan tarvittaessa käskyn Roille. Ja tästä he kolmestaan voisivat vetäytyä solasta niin, ettei heitä piiritettäisi uudestaan.

- Roi, nouda Soikkeli!

Soikkeli ei kylläkään ollut mikään tennispallo tai kepakko, mutta Roi kyllä ymmärsi.

Se lähti määrätietoisin askelin kohti solan pohjukkaa ja Soikkelia. Terminaattorit yrittivät vieläkin vetäytyä sen tieltä - tai kukaties ottaa hyökkäysasennon käsi jossakin aseessa kiinni.

- Minä neuvon jokaista pysymään liikahtamatta, Tomi sanoi käheästi. - Roi voi tulkita kaiken väärin.

Menikö perille?

Roin reitti vei vain parin metrin päästä Teemusta. Älysikö pomokin noudattaa varoitusta, vai yrittäisikö hän näyttää jengilleen jotakin?

Soikkelikin oli huolissaan kettingin osumisesta Roihin.

- Muista varjella kurkkuasi, Teemu, jos yrität jotakin. Roi repii sen varmasti auki.

Teemu ei vastannut vaan seiso i kaula melkein korkkiruuvina yrittäessään seurata susikoiran lähestymistä.

Mitä poika aikoi?

Teemu saattoi tulkita tilanteen niinkin, että hänen oli pakko esittää jotakin, varsinkin, jos oli omasta johtajuudestaan vähänkään epävarma. Se teki tilanteesta arvaamattoman.

Roi ei voinut olla tietoinen sellaisesta, ei sittenkään, vaikka sen geneeissä piili jotakin muinoisten esi-isien laumanjohtajataisteluista ja niin susien kuin koirienkin arvojärjestyshierarkiasta. Sen sijaan tämä uljas eläin tiesi

kaiken tarpeellisen vastustajan - niin kaksi- kuin nelijalkaisenkin - kohtaamisesta. Se ei tuntenut pelkoa, mutta ei olisi näyttänyt sitä siinäkään tapauksessa, jos olisikin.

Tomin sydän hypähti, kun Roi äkkiä suuntasi kulkunsa aivan Teemun vieritse.

Pidättelivätkö kaikki hengitystään vai mistä tuli tunne, että hiljaisuus syveni?

Teemu näki nyt koiran entistä huonommin, mutta saattaisi toisaalta yltää aseellaan Roihin. Toisaalta myös välimatka koiran hampaitten ja äkkiliikkeeseen lähtevän käden välillä lyheni.

Ehkä bossi itsekkin tajusi mahdollisuutensa. Poika ei liikahtanutkaan, kun susikoira ohitti hänet vain metrin etäisyydeltä. Ei vielä sittenkään, kun saattoi jo kuvitella, että Roi ei huomaisi takaa tulevaa lyöntiä.

Tomi tunsu sisimmässään hienoista vapinaa. Hän oli jännittynyt kiljaisemaan koiralle varoituksen samalla hetkellä, kun Teemu rupeaisi nostamaan kettinkikättään. Mutta sitä ei tarvittu ja syrjäsilmillä Tomi saattoi jo tarkastella ylpeänä koiraa, joka ei sekunnin murto-osaakaan luimistellut taakseen vastustajaansa, vaan käveli itsevarmana ja rauhallisena, mutta varmasti valppaana kohti Soikkelia, joka tuijotti koiraan kuin silmiinsä uskomatta.

Kukaan seinustoille perääntyneistä pojista ei äännähtänytkään. Tomi varmisti erityisesti pamppukundin. Tämä oli vetänyt oikean kätensä taakseen, niin ettei Roi näkisi putkenpätkää. Se oli tapahtunut luultavasti samalla hetkellä, kun susikoira lähti liikkeelle.

Nyt schäfer oli Soikkelin luona. Se kääntyi levollisesti ja jäi seisomaan hänen vierelleen.

- Lähde tulemaan, Soikkeli!

Tomini olisi tehnyt mieli lisätä, että rauhallisesti ja tarpeeksi hitaasti, mutta hän ei halunnut toisten kuullen neuvoa kaveriaan. Soikkeli hallitsi kyllä homman ja oli yhtä rohkea kuin Roiakin: ne lähtivät yhdessä paluumatkalle samaa reittiä kuin Roi äsken.

Oliko se liikaa Teemulle? Pitikö hän tätä tahallisenä rassaamisena?

Kenen tahansa hermojen pettäminen pilaisi kaiken. Väärä liike laukaisisi kamppailun. Eikä kukaan osaisi sanoa mihin se johtaisi.

Tomia paleli Soikkelin ja Roin lähestyessä Teemua. Ne kulkivat rinnakkain niin, että koira oli lähempänä Teemua, poikien välissä. Teemu ei saisi kettinkikättään ylös ennen kuin susikoiran hampaat iskisivät ranteeseen. Sitä paitsi Soikkeli oli lähes yhtä nopea. Teemusta ne selviytyisivät tämän aseistuksesta huolimatta.

Mutta mitä toiset tekisivät, jos jotakin tapahtuisi?

Tomi huomasi helpotuksekseni, että koulukaverin olemus oli valpas ja varma, ei yhtään tavanomaisen ylimielinen. Luultavasti hänen kasvoillaankaan ei ollut virnistystä, joka ärsyttäisi Teemun älyttömyyksiin.

Ne olivat nyt miltei kosketusetäisyydellä toisistaan.

»Älkää pysähtykö! Älkää hiljentäkö vauhtia älkääkö koventako sitä!»

Tomi ei saanut sanotuksi varoitustaan ääneen, vain jossakin sisimmässä se takoi tajunnassa. Jos Roi nyt tulkitsisi jonkin eleen hyökkäykseksi! Jos Teemu liikahtaisi väärällä hetkellä ...

Kolme askelta, kaksi askelta. Nyt kaksikko ohitti Teemun linjan. Tällä kertaa Roi vilkaisi taakseen. Se oli lähes huomaamaton, nopea tarkistus, että vastustaja ei yrittänyt yllätystä. Mutta vauhtinsa koira piti samana, eikä Soikkelikaan hoppuillut. Tämä oli nyt näyttöä seinänvierustojen tyypeille.

- Hyvä, Roi! Hyvä!

Tomi sanoi sen hiljaa, mutta koiran hännän liikahtelu kertoi Roin kuulevan kiitokset.

Tulijat pysähtyivät hänen vierelleen ja kääntyivät katsomaan joukkoon. Ei ollut mitään syytä ruveta haastamaan riitaa vieläkään, vaikka lähtöasetelmat olivat jo edullisemmat. Ärsyttämällä tyyppejä he vain hankkisivat pitkäaikaisempia vihamiehiä.

Sen verran piti kuitenkin näyttää, että tästä ei lähdetty kuin jänikset. Jos näitä rupesi pelkäämään, pakoilua sitten riitti.

- HYVÄ ROI! MAHTAVA SUORITUS!

Hetkeen Tomi ei tajunnut mistä ääni ja työkintaitten paukuttelu kuuluivat. Sitten hän nosti katsettaan ja näki haalaripukuisen miehen hallin katolla lähellä räystästä.

Oliko mies ollut tuolla koko ajan ja nähnyt näytelmän alusta saakka!

- Tätä sinun sakkiasi minä ihmettelen, Teemu. Tavallinen suomalainen ei lähde joukolla yhtä vastaan. Eikä kettingit kourassa aseettoman kimppuun. Mitä miehiä te oikein olette?

Ei äännähdystäkään. Pojat pälyilivät katolle. Lähimpänä seisoskelleet siirtyivät muutaman askeleen kauemmaksi seinästä, että näkivät ylös.

- Eikö teille ole sanottu tarpeeksi selvästi, että pysykää poissa halleilta?

- Kerrotaanko me lehdille, että Squash-hallilla valikoidaan asiakkaita, pampukkundi piruili.

- Sen kun vaan! Saatte olla kiitollisia tälle koiralle, ettei minun tarvinnut puuttua asioihin. Jollekin olisi voinut käydä siinä pikkuisen kipeää ...

Hampparinalut nauroivat ylimielisesti.

- Minkä sinä sieltä olisit meille voinut? Teemu härnäsi.

- Arvatkaapa!

Mies kyykistyi ja koppasi käteensä seipään tapaisen. Sitten hän siirrähti katon reunalle ja - hyppäsi.

Tomi tajusi joukon tyrmistyksen, kun mies putosi kiihtyvällä vauhdilla kohti jäistä maata.

Miten tuossa kävisi?

Mutta mies tuli alas kuin olisi hypännyt aidalta. Jalat joustivat juuri oikealla hetkellä, kyykähdys oli sulava ja nopea. Sitten hyppääjä oli jo pystyssä ja heilautti puukankea, jonka toisessa päässä oli pitkä kulmaraudasta smirklattu piikki.

- Antakaahan vetää, hampuusit!

Toista kehotusta ei tarvittu. Tomi tarttui Roin pannasta viime hetkellä, ennen kuin ukkokin intoutui vauhdittamaan menoa. Niskakarvat olivat jo pystyssä ja ärinä kuului selvästi.

Pojat juoksivat heidän ohitseeseen kahta puolta mutta riittävän kaukaa ollakseen turvassa Roilta.

- Päästä koira irti vaan!

Tomi oli varma, että mies ei tarkoittanut totta. Kehotus lisäsi kuitenkin joukon vauhtia, eikä kenelläkään ollut aikaa katsoa taakseen. Roi haukkui ärhäkästi Tomin lujassa otteessa.

Jengi katosi rakennuksen kulman taakse yhdenkään pysähtymättä huutelemaan solvauksia.

- Saattaa olla, että muistavat pari päivää! mies arveli naurahtaen.

- Miten pitkään sinä katselit katolta? Tomi ihmetteli. - Minä en huomannut ollenkaan.

- Ei kai kukaan, Soikkeli vahvisti.

- No, minä olin vasta tulossa kohti tuota syöksyrännin suuta tämän kanssa - hän heilautti asettaan - kun kuulin ääniä ja hiivin räystäälle. Mistä siinä oikein oli kysymys?

Soikkeli kohautti olkapäitään.

- Minä kysäisin niiltä tuolla baarin puolella, että mitä ne porkkasivat tupakkatelineen luona ja ne ottivat nokkaansa.

Soikkelin katse mittaili miestä.

- Oli kuule pahan näköinen hyppy tuo sun äskises.

- Minä olin varma, että nyt tarvitaan ambulanssia, Tomi kauhisteli.

Roi, jonka kaulaa hän raaputteli kiitokseksi äskisestä, ukisi oman kannanottonsa.

Mies hymyili.

- En minä ketään yllyttäisi sieltä hyppäämään ... mutta minä olen rojautellut korkealta ikäni ja siinä oppii tekniikan. Sitten hän ojensi kätensä. - Pikkulampi. Kaikki kyllä haukkuvat täällä Lätäköksi.

He vastasivat yllättyneinä kädenpuristukseen ja mutisivat oman nimensä. Tuntui kuitenkin mukavalta, kun käyttäydyttiin niin kuin aikuiset miehet keskenään.

- Minä olen täällä laitospiehenä ja teen kaikenlaista, Lätäkkö kertoi. - Tuolla on ehtinyt tulla rännin mutkaan jo jäätä ja minä olin tarkistamassa onko se sulanut vain rupeaa keräämään tukkeumaa ... mutta te käytte pelaamassa tennistä? Tai squashia?

- Tennistä, Soikkeli tarkensi.

- Niin tuo, en minä. Minä juoksuttelen sen aikaa tätä torjuntahävittäjää.

Lätäkkö pörrötti Roin päälakea.

- Tämä on hieno kaveri. Minä pelkään, että te tarvitsette tätä tulevaisuudessakin, kun olette saaneet tuon sakin vihat niskoillenne. Ne nuohoavat tässä ympäristössä, vaikka niille annettaisi taas porttikielto halleille.

- Niitten kanssa pitää yrittää pärjällä, Soikkeli laski aikuismaisesti. - Se kettinki näytti kyllä pahalta ...

Lätäkkö nyökkäsi totisena.

- Nämä ovat tällä hommalla tulevia linnankundeja, useimmat. Yrittäkää katsoa, että ne eivät pääse tekemään